

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020568 19 Кж 12
Бања Лука, 12.06.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.Х. због стицаја кривичних дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске и омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог М.Х., адвоката Ч.Ђ. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 19 К 2 од 07.10.2019. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, дана 12.06.2020. године, донио је

П Р Е С У Д У

Дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог М.Х., преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 19 К 2 од 07.10.2019. године у одлуци о мјери безбједности обавезно лијечење од зависности, тако што се на основу члана 76. Кривичног законика Републике Српске, оптуженом изриче мјера безбједности обавезно лијечење од зависности у специјализованој установи – Завод за ... С. и иста ће трајати док не престану разлози због којих је изречена, а најдуже до 3 (три) године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 К од 04.12.2018. године, оглашен је кривим оптужени М.Х. због стицаја кривичних дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту: КЗ РС) и омогућавање уживање опојних дрога из члана 208. став 1. КЗ РС, па су му утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дјело из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС, у трајању од 5 (пет) година, за кривично дјело из члана 208. став 1. КЗ РС, у трајању од 4 (четири) мјесеца, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 2 (два) мјесеца, у коју му је урачунато вријеме проведено у

притвору. На основу члана 76. КЗ РС, изречена му је и мјера безбједности обавезно лијечење од зависности од опојних дрога у установи за извршење казне затвора, која ће трајати док не престану разлози због који је изречена, а најдуже до 3 (три) године. Истом пресудом, на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 64,66 КМ и паушал суда у износу од 100,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења, као и да плати награду и нужне издатке његовог браниоца по службеној дужности, чији ће износ бити одређен посебним рјешењем у складу са чланом 97. став 2. ЗКП РС. На основу члана 82. став 2. и члана 207. став 8. КЗ РС, од оптуженог су одузети предмети и средства који су употребљени или су били намјењени за извршење кривичног дјела, као и супстанце и препарати који су проглашени за опојне дроге, наведени и побројани у изреци те пресуде. На основу одредбе члана 386. став 1. ЗКП РС, а у вези са чланом 84. став 1. КЗ РС, од оптуженог Х. одузет је новац у износу од 1.200,00 КМ.

Против наведене пресуде, жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог М.Х., адвокат Ч.Ђ. из Б.Л., због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о мјери безбједности, одузимања имовинске користи и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи мјера безбједности обавезно лијечење од зависности од опојних дрога у Специјализованој здравственој установи Завод за ... С., гдје би оптужени имао могућност да се лијечи и од „других тешких болести од којих је оболио“, да му се врате одузети предмети, као и новац у износу од 1.200,00 КМ, осим одузете опојне дроге и предмети у вези са припремањем исте.

Окружни тужилац није поднио одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог, је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца. Републички тужилац је подржао жалбу браниоца у дијелу који се односи на одлуку о изреченој мјери обавезног лијечења од зависности, док је у преосталом дијелу, предложио да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог, побијана пресуда није заснована на битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер је изрека пресуде разумљива и образложење исте садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, па и о одлукама првостепеног суда о изреченој мјери безбједности, мјери одузимања предмета и имовинске користи, као и о трошковима кривичног поступка.

Наиме, мјера безбједности обавезно лијечење од зависности од опојних дрога је изречена на основу одредбе члана 76. ЗКП РС, којом је прописано да се ова мјера може изрећи учиниоцу који је кривично дјело учинио под одлучујућим дјеловањем зависности од алкохола или опојних дрога, ако постоји опасност да ће због те зависности и убудуће чинити кривична дјела, те да се иста извршава у установи за извршење казне или у здравственој или другој специјализованој установи за извршење казне затвора. У конкретном случају, првостепени суд је на основу вјештачења вјештака Доц. др сц. мед. Н.З. – Р., као и на основу исказа самог оптуженог, правилно утврдио да је неопходно да се оптуженом изрекне мјера обавезног лијечења зависности од опојних дрога. Наиме, из вјештачења наведеног вјештака, произилази да се код оптуженог ради о дугогодишњој токсикоманској зависности о психоактивним супстанцама из групе депресора ЦНС (хероин), а у посљедње вријеме и зависности од стимуланса ЦНС (кокаин), да је дрогу конзумирао на више начина: интравенски, пушењем на фолију и ушмркавањем, да је због облитерације вена, прешао на назално узимање дроге, да су присутне компликације наведене болести на свим нивоима али су присутне и бројне здравствене посљедице (хепатитис Ц, васкулитиси, целулитиси, отицање ногу итд), те да сматра да је оптуженом потребно обавезно лијечење зависности од опојних дрога. Дакле, из наведеног вјештачења произилази да је оптужени кривично дјело учинио под одлучујућим дјеловањем зависности од опојних дрога и да постоји опасност да ће због те зависности и убудуће чинити кривична дјела.

Осим тога, чињеница да је у изреци побијане пресуде два пута наведено да се оптуженом у изречену казну затвора, урачунава вријеме проведено у притвору, не чини ту изреку нејасну и неразумљиву, како то сматра жалба браниоца. Ово с тога што се ради о очигледној погрешци у писању, јер је исту одлуку о урачунавању притвора у изречену казну затвора почев од 17.10.2017. године, па док исти буде трајао, првостепени суд у изреци пресуде, само омашком поновио.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби оптуженог у дијелу који се односи на одлуке о мјери одузимања предмета, имовинске користи и о трошковима кривичног поступка, су по оцјени овог суда потпуна и правилна.

Наиме, за одлуку о одузимању имовинске користи у износу од 1.200,00 КМ, супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је дала ваљане разлоге, правилно утврдивши да је тај новац прибављен извршењем кривичног дјела, након што је првостепени суд утврдио да је оптужени у дужем временском периоду и то од почетка 2017. године до 10.10.2017. године, у више наврата продавао за новац, различиту врсту опојне дроге, многим лицима, па је неспорно да је тај новац прибавио продајом опојне дроге, односно извршењем кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС.

Неосновани су и жалбени приговори у погледу одлуке о мјери одузимања предмета. Наиме, мјера безбједности предстваља кривичну санкцију, па како је оптужени закључио споразум о признању кривице, то сходно одредби члана 246. став 6. тачка в) ЗКП РС, оптужени не може уложити жалбу на кривичноправну санкцију која ће му се изрећи, што је наведено и у члану 5. закљученог Споразума

и на шта је и упозорен на рочишту пред првостепеним судом за разматрање споразума о признању кривице.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, неосновани.

Неосновани су и жалбени приговори у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка. Наиме, са једне стране, оптужени се споразумом обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка, а са друге стране, одбрана није нити пред првостепеним судом, нити уз жалбу, приложила доказе за своју тврдњу да би плаћањем трошкова овог кривичног поступка, било доведено у питање издржавање оптуженог или лица која је он дужан да издржава, због чега се по оцјени овог суда, нису стекли услови за примјену члана 99. став 4. ЗКП РС. Коначно, одредбом члана 91. став 1. ЗКП РС је прописано да се извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши по одредбама које важе за извршни поступак, из чега произилази да ће се извршни поступак обуставити ако оптужени није у могућности да плати трошкове кривичног поступка.

Насупрот томе, основани су жалбени приговори у дијелу који се односи на мјеру безбједности обавезно лијечење од зависности од опојних дрога. Наиме, тачно је да је одредбом члана 76. ЗКП РС, прописано да се ова мјера извршава у установи за извршење казне или у здравственој или у другој специјализованој установи. У одлуци којом се изриче ова мјера безбједности, не одређује се у којој ће се врсти установе и у којој установи извршити изречена мјера безбједности, уколико Закон о извршењу кривичних санкција није другачије одређено. Међутим, одредбом члана 226. став 1. Закона о извршењу кривичних и прекршајних санкција Републике Српске, прописано је да се ова мјера извршава у Специјализованој здравственој установи – Завод за ... С.. Према томе, како је у Закону о извршењу кривичних и прекршајних санкција Републике Српске одређено у којој врсти и у којој установи ће се ова мјера извршити, то је овај суд, дјелимичним уважавањем жалбе браниоца, преиначио побијану пресуду тако што је одредио да ће се ова мјера извршити у Специјализованој здравственој установи – Завод за ... С.

С тога је овај суд, примјеном одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, дјелимичним уважавањем жалбе браниоца, преиначио побијану пресуду и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић